

lega pimmedas seie ja seïna; agga ta ei leid-
nud muud, kui paljad seina mürid. Siin
hakkab temma kartma, jookseb ukse jure ja
kutsub wahhi soldati, kes sadda sammo emal
seisis, et se piddi rüggemendi õppetajat ehk
preestrit ülles ärratama ja tedda palluma,
pahha waimo ärra aeama. Selle aea sees
lähhab isse kōki soendama, kus tulles sõdd
weel õhkusid.

Siin mõtles temma eddasi ja taggasi, mis
se piddi ollema ja jõi wimaks uskuma, et
koddokāia tedda kōinud kōhutamās. Pea
pārrast sedda tuli ka se kattuligi pap ehk
preester ja kaks soldatit, kahhe wahha kōund-
laga seïna.

Pealik wiis neid kōhhe omma waimo kambri.
Kōunla walgusel nähti nüüd kōl, et seal keif
asfi olli seggaminne kōinud; agga nāhha ei
olnud keddagit.

Preester ütleb: „Siin ei olle ilmalikko asja
egga loma mitte liikumas olnud; agga se woib
olla, et nāggemata waimud siin õsel omma
tempa teggewad.“ Ta lugges ja õnnistas

keif asjad ja seinad, — sest muud sõa-riista
ühhe õppetajal ei olle — kui korraga suurt
immelikko mušta kōt nāeb, mis mõllemad
kōundlad surnuks puhhub ja kaub isse, kui
tinna tuhka, ning nenda jāwad keif jārrele
wahtima, silmad pārrani lahti.

Teise pāwa hommikul ollid keif alles wāgga
kōhkunud ja hādda tās. Ommeti olli prees-
ter keigist keige julgem, kes kurja ei kartnud.

Kui nad keif alles sures hāddas ja mõttes
kambriis kōos ollid, lāks pealik hafna peale
— sest nüüd olli jo pāike tōusnud — ja
nāggi sealt, kuidas tōug soldatid õue peal sure
suga naersid ja kelis neid alpimast.

Üks suur „ahw“ istus kattukse harja peal,
ja teggi nenda, kuidas temma preestrit olli nāi-
nud õsel teggewad. Nenda olli „ahw“ se
koddokāija. Wimaks tuli keif awalikkus.
Ahw olli kōrēnast lābbi, ajo tulnud ja sealt
jälle wālja kōinud, kelle kōimissast ükski inni-
menne arro ei woinud sada. Kui ahjo-su kinni
pandi, ei kōinud koddokāija ennam.

Se ei olle mitte se ainus asfi, mis koddok-